

Vstopil je v *Universul* in stric Cercel, ki ga je bolel trebuh, kot bi ga zbadali z mečem, je stokajoče vstal. Medtem ko je tujec otresal sneg s sebe, je na njegovo veliko začudenje vratar tiho rekel fantiču, da končno ima loterijsko srečko. 98.38.51. Se pravi, leto, ki prihaja, kot mu je rekel Nicu, letnica njegovega rojstva in letnica ženinega. Razburjeno sta si pogledala v oči, kot vsakič, ko med igro izzivaš usodo. Stric Cercel ga je z bolj zariplim obrazom kot po navadi pospremil k Peppinu Mirtoju. Nicu je brez začudenja ugotovil, da mu bo glede tujca pomagal gospod Peppin, ki je bil človek, ki je lahko nadomestil vsakogar in znal odpreti vsaka vrata. Ni razumel, čemu gospod Costache pomaga tujcu, a s tem si ni preveč belil glave. Za to je imel svoje razloge. Peppina sta našla, ko se je ukvarjal z nekim prevodom. Ravno je napisal: *II. poglavje Narava zla ...* in se pripravljala, da pomoči pero v črnilnik, ko se je pri vratih prikazala skupinica, ki so jo sestavljali vratar, Nicu in neznan moški krotkega videza. Vrtar mu je pojasnil, kako in kaj, gospod Mirto je odložil pero, popivnal lepo napisan naslov in z donečim glasom Dana pozval, naj sede. Začudil se je, ko je videl, da si moški ni snel klobuka, ki si ga je preveč potegnil čez ušesa.

»Je že prišel gospod Neculai Procopiu?« je vprašal vratarja.

»Ne še,« sta v en glas rekla Nicu in stric Cercel. »Vsak čas mora priti. Mu bom rekel, naj se oglasi pri vas,« je dodal vratar.

»Tudi jaz mu bom rekel,« se je oglasil še Nicu in z vratarjem sta se umaknila, ko pa sta bila pri vratih, je Nicu pomežiknil svojemu posvojenemu bratu. Tega se je naučil v šoli od starejših fantov, ki so vedno znova našli priložnosti, da se bodrijo med sabo, kot tudi za to, da se dražijo. Najraje so dražili Nicuja, a ta se za to ni preveč zmenil, stvari je jemal takšne, kot so.

Peppin ni vedel, kako naj tujcu reče, da je pozabil klobuk na glavi, na koncu je to misel opustil, da ga ne bi spravil v zadrego. Iskal je primerno temo za pogovor med dvema moškima, ki se ne poznata, in ravno ko je melodično rekel:

»Kar pošteno sneži! Za jutri je napovedano lepo vreme, mislim, da je to ena od najmilejših zim, odkar ...« je zaslišal odrešilni zvo- nec na hodniku – in res je vstopil gospod Neculai Procopiu. Imel je preveč eleganten cilinder za navaden delovni dan. Morda bo šel od tam naravnost v opero, je pomislil Peppin, ki je vedno hrepenel po glasbi.

»Dober dan, vi ste zagotovo ...« je začel govoriti glavni urednik, potem pa se je zazrl v klobuk na tujčevi glavi.

»Gospod je Dan Kretzu. Ste morda sorodnik z lekarnarjem Kretzujem?« je vprašal Peppin.

Ko je videl pogled glavnega urednika časopisa, mu je od nekod prišel na misel pravi stavek, ki ga je prej iskal, kot se mu včasih zgodi pri prevodih, ko se mu primerna beseda pojavi kot strela z jasnega:

»Človek, ki sedi oblečen v uredništvu, temu očitno ne pripada. Dovolite mi tole opazko starega časnikarja z upanjem, da kmalu postaneva kolega. Morda bi plašč in klobuk obesili na obešalnik?«

Svoj lepo artikulirani stavek je pospremil z izbrano kretnjo, ki ga je povabila proti obešalniku, ki je kot v vsaki pisarni stal poleg koledarja s kanadskimi drsalkami. Moški je neprepričljivo snel klobuk in ga obdržal v rokah. Držal ga je kot žogico iz cunj. Peppin Mirto ni občutil prevelike simpatije do ne preveč mladega, pa tudi ne starega bledega tujca z mračnim pogledom, moškega, za katerega ga je gospod Costache prosil za osebno uslugo, da mu diskretno nudi pomoč. Ni razumel prav dobro, kaj je bil razlog. Gospod glavni urednik se je zazrl v moškega s pogledom, ki bi lahko pomenil kar koli.

»Dovolite mi,« je rekel Neculai Procopiu in pohitel, da mu vzame klobuk iz rok.

Namesto da bi stopil do obešalnika, si je ogledal podlogo in pri tem tako vzdiknil, da je prevajalca to na moč začudilo. Zagotovo mu je nekaj ušlo.

»Gospod je prišel zaradi zaposlitve,« je znova začel pogovor, »časnikar je.« »Kje ste že delali, verjetno v tujini, kajne? Nočemo biti preveč indiskretni, čeprav opravljamo enak poklic, še nismo kolegi. Želeli bi, da nam to poveste, ko boste pri volji, dovolj časa imamo na razpolago, do takrat pa ...«

Peppin je rad poslušal svoj glas. Neculai Procopiu ga je prekinil:

»Ali ste tako prijazni, da opravite preizkus? Gospod Peppin Mirto vam bo povedal, kako in kaj, ko boste pripravljeni, pa mi prinesite pokazat, zgoraj bom v pisarni, prva vrata na desni, takoj ko prideš gor po stopnicah. Pričakujem vas. Pozdravljeni!«

Peppin je bil v rahli zadregi, sam ni vedel, zakaj. Tujcu je pomagal sleči plašč s koščnimi gumbi. Obesil ga je pod klobukom, potem mu je izročil kup pisem, anketo, ki jo je opravil časopis na temo *Zakaj se postite?* – rezultate naj bi objavili 24. decembra. Različni naročniki so poslali svoje odgovore, sto jih je zbralo pogum, da v anketi sodelujejo, treba jih je razvrstiti po kategorijah in znova prepisati, dodati uvodni stavek in nekaj zaključnih besed.

»Nekaj sem jih že obdelal, pravzaprav jih ni ostalo kaj dosti,« je na koncu z obžalovanjem rekel Peppin. »Veste, jaz sem korektor in prevajalec, nisem urednik, samo zaradi pomanjkanja osebja sem deklica za vse. Prevajam iz italijanščine, moja mama prihaja iz Arezza, in iz angleščine, če je treba, kar pa delam mukoma. Vi morate zadevo samo dokončati. Kar se pravopisa tiče, mi uporabljamo novejšega, saj boste videli, kaj sem že naredil. Prosim, vprašajte me, če česa ne boste razumeli.«

Peppin je glavo pomolil ven, da bi naročil kavo, in kmalu se je z njo vrnil Nicu. Naročil je tudi dva kosa pite, na račun *Universula*. Ko je deček zavita koščka zadovoljno dajal na mizo, je znova pomežiknil proti Danu. Tujec je en kos požrešno pogoltnil, ne da bi žvečil, potem je še z večjo požrešnostjo vzel cigareto, ki mu jo je ponudil gospod Mirto.

Čez dobro uro, kolikor časa je Peppin posvetil prevodu besedila o naravi zla, tujec pa je brez oklevanja pisal s svinčnikom, ki mu je bil ljubši, je bilo delo končano. Delal je brez postanka, ne da bi rekel besedico, kot bi bil nem. Med tem je iz Mirtove tobačnice vzel še dve cigareti, dokler je slednji ni pospravil v predal pisalne mize, ki ga je diskretno zaklenil. Enkrat je Dan Crețu le dvignil glavo in vprašal, kaj pomeni »potešnjiti«, da si »potešnjim trebuh«. Peppin mu je hitel razlagati, vrzel v poznavanju jezika mu je vzbudila radovednost, to ima gotovo opraviti s tujino. Verjetno je moški že od malega živel na tujem in se ukvarjal z kdove kakšnim nečednim poslom. Zato se je zanj zanimala policija. Iz radovednosti je pogledal papirje in pisava se mu še zdaleč ni zdela lepa, čeprav je bila čitljiva. Ni pa se spodobilo, da on sodi o rezultatu.

Gospod Procopiu je na začetku dal enak komentar:

»Pisava ni lepa, je pa zelo čitljiva, to je pomembno.«

Prižgal je namizno svetilko, saj so sence mraka že napolnile prostor. Zunaj je še naprej snežilo, ogenj na drva in električni tok (ki so ga napeljali že pred nekaj leti prav do njih) sta v pisarni naredila prijetno vzdušje. Potem je podrobno pregledal material.

(Rob) NAVADE: BOŽIČNI POST

Naša anketa (nova vrstica)

ZAKAJ SE LJUDJE POSTIJO? (debeli tisk)

(Chapeau) Uredništvo je to vprašanje zastavilo skupini 100 anketirancev. Za naše bralce smo prejeli naslednja pojasnila. Nekatera resna, druga šaljiva, odvisno od človekove narave.

21 jih je odgovorilo: Jaz sem postim, ker je takšna navada.

12 Da skrbim zase.

13 Da bi me sosedge cenili.

1 Da bi ugodil svoji tašči.

3 Da bi si očistil trebuh.

3 Ker je to v oporoki zapisala moja babica (moj oče, moja mati).

3 Ker imam rad fižol.

4 Ker je dobra postna hrana boljša od slabe sladice.

2 Da bi trgovci lahko prodali hobotnice.

2 Zaradi varčevanja, ker je meso vse dražje.

1 Ker sem Metropolitov prijatelj.

4 Da bi si zmanjšal trebuh.

3 Tako kuha naša kuharica.

1 Ker je moj oče zelenjavar.

1 Da me žena ne bi več prosila za črne ikre.

4 Da bi se smejal našemu popu, ki se ne posti.

7 Da se doma ne bi prepiral.

2 Da bi ugajal bodočemu tastu in tašči, ki ne marata nevernikov.

2 Ker je moderno.

9 Nimam pojma, zakaj.

Samo en anketiranec je napisal: »Ker sem kristjan.«

Naše uredništvo vam želi, ne glede na to, ali ste se postili ali ne, vesel božič ob svojih najdražjih.

Gospod Procopiu si je brado mazal s kozmetičnim voskom in jo ves čas otipaval, kot bi se hotel prepričati, ali je še vedno na svojem mestu. Na začetku besedila je prečrtal besedo »anketiranci«, »Izogibamo se težkim besedam«, zamenjal jo je s »kristjani«, na koncu pa je namesto »en sam anketiranec« zapisal »en sam naročnik časopisa *Universul* od vseh vprašanih«.

»Čestitke, gospod kolega. Zelo dobro ste se odrezali, lahko se imate za zaposlenega,« je rekel glavni urednik. »Dobrodošli med nami! Dovolite mi, da vas tikam, saj sva istih let. Jaz sem rojen leta 1854 kot pokojni gospod Lahovary.«

Možakarja je streslo. Procopiu je to pojasnil po svoje:

»Da umreš pri triinštiridesetih pod sabljo, ker si napisal politični članek, je usoda, kajne? Pri nas se ne ukvarjamo s politiko, vsaj za zdaj ne. Se vidi, da si hodil v dobre šole,« se je Procopiu vrnil k osnovni temi, »vse je jasno in čisto. Naše pravilo je, da pišemo, kolikor je mogoče, brez pridevnikov. Dobil boš seznam novih kratic. In ... rad bi ti podaril novi klobuk iz našega skladišča, vsi zaposleni prejmejo božično darilo. Mislim, da nove galoše tudi ne bi škodile,« je v zadregi izmenično pogledoval proti glavi in nogam novega zaposlenega. Pri besedi »klobuk« se je med obema vnovič pojavilo nekakšno neprijetno zavezništvo. Iz različnih razlogov nobeden od njiju ni hotel pojasniti polnočnega dogodka, ko je Procopiu med begom izgubil klobuk.

»Jutri moraš biti tukaj ob devetih zjutraj. Kot veš, mi izhajamo tudi ob nedeljah, takrat se izmenjavamo. Kar se drugih stvari tiče, spanja, hrane, plače, za to bo poskrbel gospod Mirto, ki ga že poznaš, možakar z donečim glasom, Peppin. Imamo še enega Mirto, Pavelčka, Pavla, ki sedi za tisto mizo, danes sem mu dal prosto, prašiča bo klal, sveti Ignat je. Ob božiču nam prinese raznovrstne dobrote, pravo kuharico ima doma, boš videl. Tu smo nekakšna družina ... Naneslo je, da je naenkrat odšlo več dobrih urednikov

tudi s *Călăuza Bucureștiului* in *Adevărula*, stisko z zaposlenimi imamo ... Še enkrat dobrodošel,« je dodal malo zadržano, ker tujec ni odgovarjal, ni reagiral in še posebej nikamor ni šel. Vstal je, odprl vrata in se vljudno priklonil v pozdrav. Šele takrat je na hodniku zazvonil telefon, Procopiu pa je pohitel k slušalki.

»Pozdravljeni, spoštovanje, gospod Boerescu. Seveda je za naslovnico, kdo si ne bi želel ekskluzivnosti v taki zadevi? Takoj pridem, že grem.«

6.

Potem ko je izvedela, kdo je novi obiskovalec, je sestra z belim predpasnikom gospoda Costacheja Boerescuja odpeljala k blondincu, ki so ga pripeljali prejšnji večer. Ženski se je ubogi fant smilil. Iz izkušenj je vedela, da nima dovolj življenjske moči, *vis vitalisa*, niti želje, da bi preživel, da bi mu uspelo. Življenjski princip je bil pri njem kalen kot reke po dežju. Nosil je elegantna oblačila in zloščene škornje. Ko so mu slekli obleko, so videli, da ima na sebi perilo bogatega gospodiča. Na srajci, polni strjene krvi, je bil lepo vezen monogram, tri črke s kot polž zavitimi repki. R. O. Z. Prva stvar, ki jo je gospod Costache naredil, je bila, da je plinsko svetilko približal k vzglavju postelje, k srajci, obešeni na naslonjalo stola, in tudi sam preučil omenjene tri črke. Že samo zaradi tega se je splačalo narediti to pot. Usedel se je poleg ranjenca in se zatopil v misli. Ni se zmenil za zvedavost dobro rejenega moškega z nogo v mavcu. Preveč mu je bilo vroče. Soba je bila premajhna in peč preblizu, zato je na pol odprl okno in globoko vdihnil mrzel zrak. Zagledal je kočijo, ki se je ustavila pri vhodu. Sestra je pripeljala gospoda Neculaia Procopiu, ki se je tiho usedel na drugo stran postelje. Zanj sta bila bolnišnica ali sanatorij nekakšna cerkev ali tempelj, kjer se ne spodobi govoriti.

Nepričakovano se je prikazal tudi doktor Rosenberg. Obvestili so ga, da so prišli pomembni gostje, in čeprav načeloma ob šabatu ni hodil iz hiše, je tokrat naredil izjemo, vedoč, da mu tam gori tega ne bodo šteli v slabo. Ni bil pretirano pobožen. Ukazal je, naj drugega bolnika premestijo drugam, in ga miril, ko je ta ugovarjal in se pritoževal zaradi dolgočasje. Potem je stopil do vrat in prosil za stol. Stežka se je usedel, imel je artritis. Tudi če si zdravnik, se bolezni ne rešiš, kot bi se spodobilo v pravičnem svetu. Tiho je govoril o čudnih stvareh v tej zgodbi.

»Ali mislite, da je kakšna povezava z gospodom Danom Crețujem, ki sem ga pravkar zaposlil?« je zatem zaskrbljeno vprašal Procopiu. »Mislim, da je tudi ta mladenič končal dobre šole, v tujini.«

»Verjetno. V našem poklicu so naključja redka, niso pa izključena,« je prav tako tiho odgovoril Costache. »Po navadi ti dajo točen odgovor dve ali tri ujemanja. Za zdaj razpolagamo samo z enim, ki je povezano z najdbo obeh.«

Doktor Rosenberg, ki je imel že čisto sive lase in izjemno blag glas, ga je seznanil z zdravstvenim stanjem mladeniča.

»Gospod doktor Margulis me je dal poklicati, ker pričakuje, da bo za kratek čas prišel k sebi, preden ... In mislim, da bi bilo dobro, kot je rekel gospod doktor, če mi uspe, da mu dam v mišico injekcijo s kofeinom, ki pomaga k oživitvi, če bo še imel moč, da govori razločno.«

Posvaril ga je, da nekateri umirajoči trenutek lucidnosti preživijo v popolnem molku, da govorijo samo njihove oči, drugi pa izgovarjajo težko razumljive besede. Povedal mu je nekaj primerov, od katerih je bil najbolj spodbuden primer neke ženske izpred nekaj dni, ki je pred smrtjo rekla, da vidi močno svetlobo, kako leti proti njej, sledil je zadnji dih, potopljen v opojnost, ki si jo lahko razbral v njenih očeh.

Dolgo sta molčala. Procopiu je vstal in stopil k oknu, doktor Rosenberg je opazoval bolnika, ki je bil tik pred tem, da ga premaga spanec, gospod Costache pa se je zatopil v svoje misli. Vsake toliko je med prsti vrtel svoje rahlo privihane kostanjeve brke. Brade ni imel, po dolgem oklevanju se ji je že pred leti odpovedal. Tako je bil videti mlajši. Vsi so zadrgetali, ko je bolnik odprl oči. Prvič so videli njegov pogled. Iz ogromnih oči je odsevala temno rjava barva. Bile so polne začudenja, poskušal je ugotoviti, kje je.

»Pomirite se, v dobrih rokah ste,« ga je doktor Rosenberg pobožal s svojim glasom, pri čemer se je spomnil nasveta sobrata Margulisa in malodane stekel po injekcijo v posodi z vodo, ki je vrela na rahlem ognju peči v sosednji sobi.

Ko se je vrnil, je našel bolnika v sedečem položaju, ki je stežka izgovarjal posamezne besede. Costache je iz žepa potegnil posetnico in svinčnik ter poskušal zapisati, kar je slišal: »svetloba, Popescu, svetloba, z zvezdami, Mati Brezmadežna«. Potem je slišal nekaj kot »dar« ali »par« in kot bi se olajšal neznanih bremen, je mladi blondinec izdihnil zrak, ne da bi ga vnovič vdihnil. Doktor Rosenberg je obstal z brizgalko v zraku. Narediti mu je uspelo samo kot solza velik poskusni brizg. Ni mu preostalo nič drugega, kot da mu zapre oči in v soboto, 20. decembra, ob 18.11 ugotovi njegovo smrt, kar je vpisal v knjigo. Procopiu je roki držal sklenjeni. Costache je svoj pogled usmeril na besede, ki si jih je zapisal na posetnico, izogibal se je pogledom drugih, doktor Rosenberg pa je vprašal:

»Kdo bo poskrbel za pogreb, če nič ne veste o njem? Naj obvestim mestno upravo kot po navadi?«

»Župan Robescu je na Dunaju do novega leta, nadomešča ga gospod Bursan, pravzaprav se on ukvarja s temi rečmi.«

»Bodite tako dobri in počakajte do jutri, prosim. Mislim, da je pozimi to mogoče, če ga premestite v neogrevano sobo. Obvestil

vas bom, saj upam, da bom našel njegovo družino. In vi tudi,« se je Costache obrnil proti časnikarju. »Naj nekdo dežura pri telefonu, prosim! 297, če se ne motim?«

Ko je odhajal, je naletel na duhovnika iz cerkve Icoanei, ki je prišel, da bi mu dal zadnje obhajilo, a je za nekaj minut zamudil. Vseeno je stopil k njemu, ker se je to spodobilo, saj je menil, da za pomembne reči nikoli ni prepozno. Costache se je tiho pogovarjal s Procopijem. Videti je bilo, da vseh ugotovitev ni treba objaviti na naslovnici. Nekatero stvari je dobro povedati, spet druge je bolje prikriti. Zagotovo ne pred ponedeljkom, jutri še lahko upa na novice. Urednik je čakal na tramvaj. Odpravil se je domov, da bi nadoknadil ure spanca, ki so mu bile ukradene prejšnjo noč.

Gospod Costache se je odpravil peš. Budacuju je dal prosto, da je lahko šel klat prašiča. Trudil se je, da svojim ljudem ne bi dajal razlogov za dolgotrajno sovraštvo. Nehalo je snežiti in novozapadli sneg se je tu in tam svetil v svetlobi uličnih svetilk. Costachejevi podplati so na pločniku puščali velike sledove. Ob njih, na desni, je sprehajalna palica delala majhne in globoke luknjice. *Popescu* je zelo pogost priimek, to mu ne bo v veliko pomoč. *Svetloba, zvezde, Mati Brezmadežna*, to ima najverjetneje opraviti s poslednjim trenutkom. Čeprav ... Ostalega ni slišal prav razločno, nekaj kot *dar*. Bo pa R. O. Z. lažje razvozlati. Doma je imel celo zbirko monogramov pomembnih družin v Romuniji, ki jo je sam uredil po abecednem vrstnem redu. Mladenič je govoril romunsko brez kakršnega koli naglasa, gotovo ni bil tujec.

Čeprav je bil Costache znan po svoji hitri hoji, je tokrat hodil počasi in stežka, čutil je, kako ga prevzema otožnost. Prijazen mladeničev obraz in njegove črne oči so se mešali s sencami noči. Še enega mladeniča je pretental občutek, da je nesmrten. Pomislil je, da prav v tistem trenutku v neki družini zagotovo mati, oče ali sestra doživljajo trenutke groze, ker se fant že dva dni ni vrnil domov. Morda tekajo okrog prijateljev in z vsakim nikalnim

odgovorom se njihovo upanje sprevrže v prah in srce postaja vse bolj prepričano, da se je zgodila nesreča. Ta mučni strah je samo začetek zla. In upanje, da se bo vrnil, ki se ga vse bolj oklepajo, je najhujše. Čemu obstajata upanje in zaskrbljenost, če se morata tako končati? Zdi se, da obup potrebuje preludij, poln krutosti. In če v primeru veselja nekateri mislijo, da je čakanje najlepše, potem je v primeru bolečine to nekaj najhujšega. Bolečino je sam dobro poznal, predobro, imela je ogromno lovka, kot hobotnica. Zaman jih režeš, saj jih je vedno dovolj, da te zadavijo.

Družina Margulis ga je povabila na večerjo, zato ne bo imel časa, da se ukvarja z monogramom. Na hitro se bo preoblekel, ker ne mara zamujati. Ko se jim je približeval, so z dvorišč nanj lajali psi, in tudi, ko se je oddaljeval, še dolgo po tem lajež ni zamrl. Videl je, da so se oblaki razkropili, in med njimi se je zasvetilo nekaj zvezd. *Zvezde, svetloba?* Dim iz dimnikov se je dvigal naravnost kvišku. To je bil znak, da bo jutri, v nedeljo, lepo vreme.

7.

»Eno kopanje s tušm, prosm,« je z močnim moldavskim naglasom rekel moški, izročil dva leja in roko držal iztegnjeno, da bi mu vrnil drobiž.

Videti je bil precej črn, toda v Kopališče Grivița so prihajali umazanci vseh vrst. Kopališki delavec je bil sila ponosen, da se je rodil v Bukarešti, čeprav drugih zaslug ni imel. Gneča je bila posebej velika ob sobotah, ker so se ljudje pripravljali na nedeljo, zato je sovražil sobote. Odkar je župan Robescu revnim začel deliti brezplačne bone za kopanje, ne gre izgubljati besed. Oh, kako so bili nesramni in kaj vse so pisali v knjigo pritožb: »Dali so mi

umazano brisačo!«, »Dol z županom!«, »Naj živi kralj!«, »Kopališki delavec je pohoten!«, eden pa je celo napisal obsceno šalo iz *Mravlje*⁵, o gospodinji, ki je tipaje iskala uro, ki jo je izgubila v stanovanju pri nekem mladeniču, in ko je že mislila, da jo je našla v hlačah, se je pojavil njen mož. Zunaj je bila trda tema, še sreča, da so imeli električno razsvetljavo in so sveže pobeljene stene ostale čiste in bele. Razlog, da je bil na Kopališče Grivița tak naval, je bil po eni strani oglas v *Universulu*, ki je bil po besedah urednikov priljubljen tako v predmestju kot tudi v kraljevi palači, po drugi strani pa zaradi naporov lekarnarja Vasileja, ki je imel v lasti ustanovo. Ker je bil ugledni član Sveta za higieno v Bukarešti, je svoje kolege presenetil, ko je vse svoje osebno premoženje vložil v odprtje kopališča z najnovejšimi napeljavami. Cene so bile ugodne, primerne za vsak žep, vstopnina za drugi razred je znašala 1 lej in 10 banov in že si bil kot nov. Kopališki delavec je bil vesel, ko je že na pogled lahko ocenil, katera stranka ima kaj pod palcem, in ji je ponudil vodno terapijo, masažo ali električno terapijo. Novost je bil tudi popust za člane farmacevtskih in zdravniških družb v mestu. Kakor koli že, kopališče je imelo večji uspeh, kot si je mislil gospod Vasileju, kopališkemu delavcu pa se je povišala plača, ne da bi za to pomignil s prstom ali zaradi njegove ljubeznivosti. Kar nekaj časa je potreboval, da je našel 30 banov drobiža, potem mu je izročil brisačo in milo.

Med tem si je Moldavec ogledal njegov obraz in ga premeril s pogledom. S seboj je privlekel velik srebrnkast kovček in kopališki delavec mu je rekel, da ga mora pustiti pri vratih. Možakar ga je odložil, približno dvajsetkrat pobrskal po žepih, da bi našel denar za kohanje v prvem razredu, zaradi česar je zaposleni namrščil obraz. Vsekakor je bilo notri zelo toplo, v veliko veselje tistih, ki so prihajali z mraza, ki je vladal zunaj. Moldavec se je zbal, da možkega v beli halji ne bi zadela kap, česa takšnega si ni prav nič želel. Že čez nekaj trenutkov so stvari znova ubrale običajno pot in se je

⁵ Satirična revija s karikaturami (op. prev.).

šel okopat, vendar ne v drugi razred, ampak v luksuzni. Notri je ostal skoraj uro, razvajal se je s toplo vodo. Videti je bilo, da voda topi vse boleče vozle v telesu, šel je še na masažo, ob odhodu pa se mu je zaposleni priklonil v pozdrav, kot je to počel pri pomembnejših strankah. Podrobnosti, da je moški prišel s kovčkom in odšel brez njega, ni imel kdo opaziti. Kar se kopališkega delavca tiče, je bil ta v letih, ko takoj pozabiš na vse, kar ni bistvenega v tvojem življenju. Ko je prišel domov, je ženi, ki je bila gospodinja, povedal, da je prihranil nekaj denarja in da bosta šla prvič za novoletne praznike v Sinaio, v lep hotel, kjer jima bodo stregli kot gospôdi.